

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

14. september 1995 *

I sag T-171/94,

Descom Scales Manufacturing Co., Ltd, Seoul, ved advokat Pierre Didier, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Laurent Mosar, 8, rue Notre Dame,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Bjarne Hoff-Nielsen og Jorge Monteiro, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af Barrister Philip Bentley, Bar of England and Wales, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

* Processprog: fransk.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Marc L. F. De Pauw, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 2887/93 af 20. oktober 1993 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Singapore og Republikken Korea (EFT L 263, s. 1) i det omfang, hvori den berører sagsøgeren,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Schintgen, García-Valdecasas, C.W. Bellamy og P. Lindh,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 17. maj 1995,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Under denne sag er der nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 2887/93 af 20. oktober 1993 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Singapore og Republikken Korea (EFT L 263, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«). Satsen for den antidumpingtold, der blev anvendt i sagsøgerens tilfælde ved den omtvistede forordning, er 26,7%. Denne forordning er en opfølgning af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1103/93 af 30. april 1993 om en midlertidig antidumpingtold på den samme import (EFT L 112, s. 20, herefter »den midlertidige forordning«). De nævnte to forordninger blev vedtaget på grundlag af reglerne i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«).
- 2 Sagsøgeren, Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, Seoul (herefter »Descom«), der fremstiller elektroniske vægte, er en virksomhed i fælleseje, som ejes af Dailim Scales Seoul, Korea (herefter »Dailim«), og Ishida Scales, Kyoto, Japan (herefter »Ishida Japan«) med hver 50%. Den vare, der er antidumpingtoldens genstand, er en elektronisk vægt til brug i detailhandelen, med numerisk angivelse af vægt, enhedspris og pris at betale, model »NOVA«. Descom fremstiller varen. I Korea forestås afsætningen af Dailim og i resten af verden af Ishida. Ishida Europe Ltd (herefter »Ishida Europe«), der er et af Ishida Japan 100%-ejet datterselskab, forestår afsætningen i Europa.
- 3 I Fællesskabet sælges Descom's vægte til brug i detailhandelen af tre købere/forhandlere, der er etableret i Danmark, Grækenland og Nederlandene, og som køber vægtene i Korea, for Danmarks vedkommende på grundlag af FOB-aftaler og for de to andres på grundlag af CIF-aftaler. De pågældende købere er

hverken direkte eller indirekte forbundet med Descom eller med Ishida Japan. Vægtene faktureres af Descom til Ishida Japan, som igen fakturerer dem til Ishida Europe. Herefter fakturerer Ishida Europe dem direkte til de danske og græske købere samt indirekte til den nederlandske køber via et selskab i Liechtenstein, som er helt selvstændigt i forhold til Descom/Ishida-gruppen.

- 4 Efter modtagelse af en klage fra en række producenter i den pågældende erhvervs-
gren i Fællesskabet indledte Kommissionen i januar 1992 en antidumpingprocedure
over for importen til Fællesskabet af visse elektroniske vægte med oprindelse i Sin-
gapore og til brug i detailhandelen. Efter en ny klage bekendtgjorde Kommissio-
nen i april 1992, at proceduren ville blive udvidet til at omfatte importen af visse
elektroniske vægte med oprindelse i Korea. I den pågældende nye klage blev
Descom fremstillet som en af eksportproducenterne af elektroniske vægte med
oprindelse i Korea og Ishida Europe som importør af vægte fremstillet af Descom.
Herpå tilstillede Kommissionen Descom og Ishida Europe spørgeskemaer til brug
for sin undersøgelse.

- 5 På grundlag af oplysninger indhentet under den indledende undersøgelse fastsatte
Kommissionen den antidumpingmargin, der skulle finde anvendelse på vægte eks-
porteret af Descom til Fællesskabet, midlertidigt til 29% af nettoprisen frit Fælles-
skabets grænse uden fortoldning. Med sin vedtagelse den 30. april 1993 af den mid-
lertidige forordning pålagde Kommissionen de af Descom fremstillede vægte en
antidumpingtold på 29% af nettoprisen frit Fællesskabets grænse uden fortoldning.
I denne forordnings betragtning 33 angives det, at sammenligningen mellem pri-
serne på repræsentative modeller, der markedsførtes af EF-erhvervsgrenen, og pri-
serne på de dermed sammenlignelige modeller fra Descom i samme handelsled (pri-
serne ved salg til uafhængige engrosvirksomheder eller forhandlere) på de vigtigste
EF-markeder i undersøgelsesperioden viste, »at der var tale om underbud ... og for
den koreanske eksportør, som havde den højeste dumpingmargin, konstateredes
der underbud på 30%«.

- 6 Med vedtagelsen den 20. oktober 1993 af den omtvistede forordning fastsatte Rådet
den vejede gennemsnitlige dumpingmargin for Descom's vedkommende til 26,7%
af prisen frit Fællesskabets grænse, ufortoldet (den omtvistede forordnings betragt-
ning 13). En antidumpingtold ad valorem på 26,7% blev herefter indført på

importen til Fællesskabet af elektroniske vægte fremstillet af Descom (den omtvistede forordnings artikel 1), da det nødvendige niveau for at udligne skaden, som præciseret i den midlertidige forordning (betragtning 32, 33 og 55) og bekræftet under den endelige undersøgelse af de faktiske forhold (den omtvistede forordnings betragtning 20), var højere end den konstaterede dumpingmargen.

- 7 Inden vedtagelsen af den omtvistede forordning var der blevet indledt en anden procedure over for eksport fra Japan af samme type vare, der førte til vedtagelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 993/93 af 26. april 1993 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Japan (EFT L 104, s. 4), der pålagde en antidumpingtold på 31,6% af prisen på de vægte, som eksporteres af Ishida Japan, sagsøgerens japanske moderselskab.

Retsforhandlinger

- 8 På denne baggrund anlagde sagsøgeren nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. januar 1994.

- 9 Ved særskilt dokument fremsatte sagsøgeren tillige den 8. januar 1994 en begæring om foreløbige forholdsregler for at opnå, at gennemførelsen af den forordning, der er genstand for nærværende sag, blev udsat. Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. marts 1994 blev begæringen ikke taget til følge.

- 10 Ved kendelse af 18. april 1994 henviste Domstolen sagen til Retten i medfør af artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) og af Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts 1994 (EFT L 66, s. 29).
- 11 Den 16. maj 1994 indgav Kommissionen begæring til Rettens Justitskontor om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse afsagt den 6. juli 1994 gav formanden for Første Afdeling tilladelse til interventionen.
- 12 Kommissionen afgav interventionsindlæg den 31. august 1994, og sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger til interventionsindlægget fra Kommissionen den 6. og 21. oktober 1994.
- 13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 14 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i offentligt retsmøde den 17. maj 1995.

Parternes påstande

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres i det omfang, den berører sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

- 18 Sagsøgeren har i det væsentlige fremsat fire anbringender til støtte for sagen. Det første anbringende angår overtrædelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), idet beregningen af sagsøgerens eksportpris er behæftet med en åbenbar fejl. Det andet anbringende angår overtrædelse af grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, idet man har afslået at justere den normale værdi af sagsøgerens varer i relation til sælgerne på hjemmemarkedet. Det tredje anbringende angår en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, idet institutionerne afslog at meddele sagsøgeren afgørelsen om afslaget på at foretage de justeringer, der er genstand for det andet anbringende. Det fjerde anbringende angår overtrædelse af grundforordningens artikel 7, stk. 4, idet Kommissionen afslog at meddele sagsøgeren oplysninger, der er afgørende for, at sagsøgeren kan varetage sine interesser.

Det første anbringende om overtrædelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8

- 19 Dette anbringende kan opdeles i fire led. I det første led gør sagsøgeren gældende, at de betingelser, som ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), opstilles for beregningen af eksportprisen, ikke var opfyldt, og at den pris, der betales Ishida Europe af den danske, græske og nederlandske importør, således burde være blevet lagt til grund som eksportpris. I det andet led gør sagsøgeren subsidiært gældende, at hvis en beregning af eksportprisen var tilladt, skulle beregningen være sket på grundlag af den pris, som den første køber i Fællesskabet betalte til de tre importører og ikke på grundlag af den pris, de tre importører betalte til Ishida Europe. I det tredje led angiver sagsøgeren, at selv om Ishida Europe udøvede importvirksomhed, kunne eksportprisen kun justeres for at tage hensyn til de udgifter, der stod i forbindelse med Ishida Europe's importvirksomhed. I det fjerde led hævder sagsøgeren, at fastsættelsen af eksportprisen er behæftet med et dobbelt fradrag for visse forsikringsudgifter og udgifter til finansiering af Ishida Europe's salg.

Første led: lovligheden af beregningen af eksportprisen

Parternes argumenter

- 20 Sagsøgeren har anført, at først Kommissionen og herefter Rådet lagde til grund, at eksportprisen for selskabets vare ikke kunne benyttes som reference som følge af, at Ishida Europe, der er et selskab med hjemsted i Fællesskabet og knyttet til sagsøgeren, med henblik på salg af varen betalte udgifter, som normalt betales af en importør. Under disse omstændigheder beregnede fællesskabsinstitutionerne efter grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), eksportprisen på grundlag af den pris, Ishida Europe fakturerede til den græske, danske og nederlandske importør, hvorefter de fra denne pris trak de gennemsnitlige generelle udgifter fra Ishida Europe nemlig 9,7% af Ishida Europe's omsætning og en rimelig fortjenstmargen på 5%.
- 21 Sagsøgeren bemærker, at grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), som betingelse for, at der kan beregnes en eksportpris, kræver, enten at der ikke foreligger en eksportpris, eller at det viser sig, at der eksisterer en forretningsforbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportør og importør eller en tredjemand, eller at den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for den vare, som sælges til eksport til Fællesskabet, af andre grunde ikke kan anvendes som reference. Ingen af disse betingelser er konkret opfyldt. Derfor burde institutionerne som eksportpris have anvendt den pris, Ishida Europe fakturerede til de tre importører; den pågældende pris skulle i påkommende tilfælde justeres for at tage hensyn til de omkostninger, der opstod ved Ishida Europe's eksportvirksomhed i stedet for at beregne eksportprisen med den begrundelse, at Ishida Europe er en tredjemand forbundet med eksportøren, som efter institutionernes opfattelse skulle afholde omkostninger, der særligt afholdes af en importør.
- 22 Sagsøgeren finder, at prisen ikke kan beregnes, når de tre importører og eksportøren (Ishida Europe) som i denne sag anvender markedspriser mellem sig.

23 I så henseende gør sagsøgeren gældende, at institutionerne med urette antog, at Ishida Europe i Fællesskabet havde omkostninger, som normalt bæres af en importør, og at de således fra den pris, Ishida Europe fakturerede til de tre importører, fratrag de gennemsnitlige generalomkostninger for Ishida Europe, nemlig 9,7% af Ishida Europe's omsætning og en fortjeneste på 5% i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b) (den omtvistede forordnings betragtning 5 og 6). Ishida Europe udfører faktisk ikke virksomhed som en importør, eftersom de forskellige funktioner i forbindelse med produktion og eksport af elektroniske vægte til detailhandelen, fremstillet af Ishida-gruppen, i samme virksomhed er blevet opdelt mellem tre retligt og geografisk adskilte enheder, som imidlertid økonomisk og funktionelt er integreret. Således fremstilles de pågældende varer af sagsøgeren i Korea, Ishida Japan tilrettelægger og overvåger generelt produktionen og salget, mens Ishida Europe varetager salget og administrationen af salget til eksport til Fællesskabet. Ishida Europe udfører således handelsmæssige funktioner, der tidligere varetoges af Ishida Japan, såsom analysen af markedets behov i samarbejde med importørerne, forhandlingen af deres priser ved køb hos Ishida-gruppen, fremsendelsen af deres ordrer, faktureringen af deres køb eller kontrollen af deres betalinger. I denne forbindelse var Ishida Europe's rolle i undersøgelsesperioden begrænset til fremsendelsen af fjorten fakturaer til den danske, græske og nederlandske importør.

24 Endelig fremhæver sagsøgeren, at institutionerne ifølge Domstolens praksis har et vidt skøn på dette område, men at det ikke heraf kan udledes, at det, uden en legal definition af funktionen som importør og eksportør, tilkommer institutionerne frit at definere de pågældende funktioner. Sagsøgeren foreholder Kommissionen, at der ikke under proceduren har foretaget en mere dybtgående undersøgelse af, hvilken funktion der helt præcist blev udøvet af Ishida Europe, ikke i så henseende har anmodet om yderligere forklaringer og ikke har aflagt virksomhedsbesøg for at undersøge de faktiske forhold. Heraf konkluderer sagsøgeren, at institutionerne ved at antage, at Ishida Europe var importør, begik en åbenbar fejl ved bedømmelsen af de faktiske forhold.

25 I øvrigt har sagsøgeren i replikken fremlagt den opfattelse, at Rådet ikke kan påberåbe sig dommene i Gestetner- og Mita-sagerne (dom af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, og af 10.3.1992, sag C-172/87, Mita Industrial mod Rådet, Sml. I, s. 1301). Forholdet er

det, at Domstolen kun under de ganske særlige omstændigheder i de nævnte sager kunne antage, at funktionerne hos datterselskabet i Fællesskabet (Mita Europe) var de samme typiske funktioner for et importdatterselskab. Dette modtog ordrer, købte varer hos eksportøren og videresolgte dem til kunder med koncession på forhandling af varen i Fællesskabet, som havde fordel af teknisk service og vedligeholdelsesservice fra datterselskabet i Fællesskabet, hvilket datterselskab også anvendte betydelige summer på reklame for varen i Fællesskabet, ligesom det opretholdt et toldlager i Nederlandene. Konkret er forholdet imidlertid det, at Ishida Europe's fakturering til uafhængige importører var det eneste salg fra Ishida-gruppens side til en udenforstående køber i ordets økonomiske og retlige betydning. Følgelig er denne transaktionspris eksportprisen.

- 26 Sagsøgeren gør gældende, at antidumpingtold er en form for toldafgift, og at den grundlæggende tankegang, med forbehold af modstående bestemmelse i grundforordningen, skal være den samme for antidumpingtold og for toldafgifter (Domstolens dom af 6.6.1990, sag C-11/89, Unifert, Sml. I, s. 2275). Det kriterium, som kan udledes af udtrykket »solgt til eksport« i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi (EFT L 134, s. 1) indebærer således, at »den pris, som faktisk er betalt eller skal betales, er den fulde betaling, som køberen yder eller skal yde sælgeren« (præmis 23) og er sidestillet med begrebet »eksportpris« i antidumpingreglerne. Det er følgelig sagsøgerens opfattelse, at de administrative omkostninger — navnlig Ishida Europe's omkostninger ved eksportsalget — ikke kunne fradrages, men derimod stadig skulle indgå i eksportprisen, eftersom de pågældende omkostninger indgik i den pris, de tre importører betalte til Ishida Europe.
- 27 Sagsøgeren finder, at selskabets opfattelse — nemlig at den pris, som opnås, når varen frembydes for toldvæsenet, er eksportprisen — finder støtte i Domstolens dom af 5. oktober 1988 (forenede sager 277/85 og 300/85, Canon m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5731, præmis 19), eftersom det fremgår af nævnte dom, at udgangspunktet for de justeringer, der skal foretages i den normale værdi eller i eksportprisen, og som er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, er selve salgsprisen.

- 28 Rådet har gjort gældende, at det hvad angår anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), har tilsluttet sig Kommissionens argumentation, således som den fremgår af den omtvistede forordnings betragtning 6. Ifølge betragtning 6 måtte man beregne eksportprisen, »da det af de begrænsede oplysninger, Kommissionen havde til rådighed, klart fremgik, at det forbundne selskab [Ishida Europe] i Fællesskabet beskæftigede sig med salg til uafhængige kunder, idet det behandlede ordrer, udførte marketing, foretog fakturering til disse kunder i Fællesskabet og modtog betaling. Det forbundne selskab [Ishida Europe] bar derfor de omkostninger, som importøren normalt bærer. Under disse omstændigheder blev eksportprisen beregnet på grundlag af prisen til den første uafhængige køber i henhold til artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning (EØF) nr. 2423/88. Den pris, som den første uafhængige køber faktisk betalte til det forbundne selskab i Fællesskabet, blev følgelig justeret for det forbundne selskabs omkostninger, fastsat i henhold til artikel 7, stk. 7, litra b), i forordning (EØF) nr. 2423/88 på grundlag af ovennævnte oplysninger, og for en rimelig fortjeneste på 5% som fastsat i betragtning 18 i forordning (EØF) nr. 1103/93«.
- 29 Rådet anser dette ræsonnement for at være i fuld overensstemmelse med Domstolens praksis (jf. de ovennævnte domme i sagerne Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen og Mita Industrial mod Rådet). Den omstændighed, at et selskab etableret i Fællesskabet markedsfører en vare, der er blevet eksporteret fra et tredjeland, påtager sig omkostninger og fakturerer den pågældende vare til den formelle importør, skaber jo en formodning om, at det pågældende selskab markedsfører varen på eksportstadiet, og denne formodning har sagsøgeren ikke været i stand til at afkræfte.
- 30 Hvad angår det argument, som sagsøgeren vil udlede af Unifert-dommen, gør Rådet gældende, at tankegangen bag begrebet pris på en vare »solgt til eksport« i toldlovgivningen ikke er identisk med begrebet »eksportpris« i grundforordningen om antidumping. Hvad angår det argument, som søges udledt af dommen Canon m.fl. mod Rådet, svarer Rådet, at Domstolen i denne dom præciserede, at beregningen af den normale værdi og beregningen af eksportprisen er to forskellige operationer, der reguleres af forskellige artikler i grundforordningen.

- 31 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig, at Ishida-Europe ikke påtog sig importformaliteterne vedrørende de nævnte varers import til Fællesskabet, henset dels til, at Ishida Europe er etableret i Fællesskabet og ikke i Japan, dels til Ishida Europe's i øvrigt foreliggende virksomhed

Rettens bemærkninger

- 32 Det hedder i grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b): »Findes der ingen eksportpris, eller viser det sig, at der eksisterer en forretningsforbindelse eller kompensationsaftale mellem eksportør og importør eller en tredjemand, eller hvis den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales for varen, der er solgt til eksport til Fællesskabet, af andre grunde ikke kan anvendes, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresælges til en uafhængig køber ...«
- 33 Retten skal først fastslå, at sagsøgeren ikke har bestridt at være en virksomhed, der i fællesskab ejes af Dailim og Ishida Japan med hver 50%, og at Ishida Europe er et 100%-ejet datterselskab af Ishida Japan. Heraf følger, at Ishida Europe, Ishida Japan og Descom er forbundne virksomheder.
- 34 For det andet er det heller ikke bestridt, at de af Descom fremstillede vægte sælges ved mellemkomst af Ishida Europe, der behandler kundernes ordrer, tilsender dem fakturaer og modtager betaling, og at Ishida Europe udøver handelsmæssige funktioner, idet selskabet i samarbejde med importørerne undersøger markedets behov, forhandler købspriserne med Ishida-gruppen og direkte til den danske og græske samt indirekte den nederlandske køber fakturerer de vægte, som Ishida Japan har faktureret til Ishida Europe.

- 35 For det tredje skal Retten bemærke, at Ishida Europe er etableret i Fællesskabet, og at formaliteterne ved eksport af varerne fra Japan er blevet ordnet af Descom, ikke af Ishida Europe.
- 36 Retten fastslår for det fjerde, at det fremgår af Kommissionens skrivelse af 28. juni 1993 til sagsøgeren (bilag IV.4 til stævningen), at prisen pr. vareenhed, der er betalt af en af de tre uafhængige købere til Ishida Europe, ikke falder sammen med den pris, Ishida Japan fakturerede til Ishida Europe. Retten konstaterer således på grundlag af de fakturaer, Kommissionen har omtalt i den ovennævnte skrivelse — som ikke er blevet bestridt af sagsøgeren — at den pris, køberen i Fællesskabet har betalt til Ishida Europe, lå på (...) pr. vareenhed, mens den pris, Ishida Japan fakturerede til Ishida Europe, lå på (...).
- 37 Det må fastslås, at i betragtning af forretningsforbindelsen mellem Descom og Ishida Europe, samt Ishida Europe's aktiviteter i forbindelse med salgene, kunne den pris, de tre uafhængige købere betalte til Ishida Europe, som sådanne benyttes som eksportpris.
- 38 Denne konklusion røkkes ikke af den fortolkning, sagsøgeren vil anlægge af dommene i sagerne Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen og Mita Industrial mod Rådet. I modsætning til sagsøgerens opfattelse svarer de omstændigheder, der lå til grund for de nævnte sager, til de faktiske omstændigheder i denne sag. Således blev det i de pågældende sager (jf. Gestetner Holdings-dommens præmis 27 og Mita Industrial-dommens præmis 19) antaget, at de varer, som var solgt ved mellemkomst af datterselskabet i Fællesskabet (Mita Europe), der modtog ordrene fra kunderne, tilsendte dem fakturaerne og modtog fakturabetalingerne, og at den pris, som køberne betalte til datterselskabet i Fællesskabet, ikke var den samme som fakturaprisen fra moderselskabet til datterselskabet. På dette grundlag fastslog Domstolen uden nogen som helst henvisning til, at datterselskabet i Fællesskabet havde et toldoplæg i Nederlandene, at de funktioner, datterselskabet varetog, var funktioner, der var typiske for et importdatterselskab, og at »det [herefter] tiltrædes, at det var korrekt at beregne eksportprisen på grundlag af den pris, der var betalt af den første uafhængige køber, og at justere denne pris under hensyn til de

omkostninger og fortjenstmargener, der følger af Mita Europe's funktioner« (jf. Gestetner Holdings-dommens præmis 34 og Mita Industrial-dommens præmis 22).

- 39 Retten finder, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig Unifert-dommen, for så vidt som der ved nævnte dom skulle foretages en præjudiciel fortolkning af ovennævnte forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi, herunder navnlig af begrebet transaktionsværdi i forordningens artikel 3, stk. 1. Fællesskabets antidumpingregler har således til formål at vedtage foranstaltninger til handelsmæssig beskyttelse i relation til eksport af varer fra tredjelande, der foretages til lavere priser end dem, som gælder på det indre marked. Det er således, at formålet med beregningen af eksportprisen i forbindelse med antidumpingreglerne er at fastsætte en pris (eksportprisen), der kan sammenlignes med varens normale værdi, for at det kan bringes på det rene, om varen er blevet ansat til en lavere pris ved dens indførsel til Fællesskabet. Ovennævnte forordning nr. 1224/80 af 28. maj 1980 har derimod til formål at fastsætte den faktiske værdi af varen ved dens indførsel til Fællesskabet med henblik på anvendelsen af den fælles toldtarif.
- 40 Sagsøgeren findes ej heller at kunne påberåbe sig dommen i sagen Canon m.fl. mod Rådet. Herved må der henvises til, at, således som Rådet korrekt har fremhævet, det fremgår af fast retspraksis, at beregningen af den normale værdi og beregningen af eksportprisen er to forskellige operationer, hvoraf den første reguleres ved grundforordningens artikel 2, stk. 3-7, den anden af samme forordnings artikel 2, stk. 8 (jf. Domstolens domme af 7. maj 1987, sag 240/84, Toyo mod Rådet, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, sag 256/84, Koyo Seiko mod Rådet, sag 258/84, Nippon Seiko mod Rådet, og sag 260/84, Minebea mod Rådet, Sml. hhv. s. 1809, s. 1861, s. 1899, s. 1923, og s. 1975, samt ovennævnte Canon m.fl.-dom, præmis 37).
- 41 Herefter må det bemærkes, at sagsøgerens fortolkning i præmis 19 i Canon m.fl.-dommen ikke kan tiltrædes. Det udtales på ingen måde i præmis 19, at salgsprisen selv er udgangspunktet for de justeringer, der omhandles i grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, men at den normale værdi og eksportprisen begge fastsættes

på grundlag af det første salg til en uafhængig køber, og at disse faktorer, således som de foreligger oplyst, herefter skal sammenlignes, med forbehold af foretagelse af de justeringer, der omhandles i artikel 2, stk. 9 og 10. Denne artikels stk. 9 fastsætter sammenligning af den normale værdi, således som denne er fastlagt efter stk. 3-7, med eksportprisen, således som denne er fastlagt i overensstemmelse med stk. 8.

- 42 Det fremgår af de ovenstående betragtninger, at institutionerne med rette beregnede eksportprisen på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), før de foretog justeringerne efter forordningens artikel 2, stk. 9 og 10, for at sammenligne eksportprisen med den normale værdi.
- 43 Herefter vil anbringendets første led være at forkaste.

Andet led: fastsættelse af den pris, der skal lægges til grund ved beregningen af eksportprisen i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b)

Parternes argumenter

- 44 Subsidiært har sagsøgeren gjort gældende, at såfremt en beregning af eksportprisen skulle have været lovlig i sagen, burde beregningen i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), være sket på grundlag af prisen ved videresalg i Fællesskabet, dvs. den pris, den første køber i Fællesskabet betalte de tre importører, eftersom det drejede sig om den pris, som den importerede vare sælges til for første gang til en uafhængig køber, hvorimod prisen ikke kunne beregnes på grundlag af selve eksportprisen, dvs. den pris, de tre importører havde betalt til Ishida Europe. Således var det først efter, at importformaliteterne var tilendebragt af de tre købere, at varen kunne betragtes som »importeret vare« ifølge artikel 2, stk. 8, litra b).

- 45 Rådet har svaret, at eftersom Ishida Europe er etableret i London, har selskabets videresalg af varen fundet sted i Fællesskabet.
- 46 Kommissionen har præciseret, at den metode, sagsøgeren gør sig til talsmand for, ikke er i overensstemmelse med grundforordningen.

Rettens bemærkninger

- 47 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresælges til en uafhængig køber.
- 48 Retten skal udtale, at denne artikels formål er at opnå fastsættelse af varens faktiske pris ved Fællesskabets grænse for at bringe på det rene, hvilken pris der faktisk er betalt eksportøren for den vare, der sælges til eksport til Fællesskabet, men ikke den pris, der betales ved afsætning af varen i Fællesskabet.
- 49 Retten fastslår, at de første uafhængige købere i denne sag er den danske, græske og nederlandske importør og køber, og at Ishida Europe er et selskab forbundet med Ishida Japan og sagsøgeren (jf. præmis 33).
- 50 Herved må der henvises til, at Domstolen i sagerne Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen og Mita Industrial mod Rådet, der er nævnt ovenfor (jf. præmis 38), anså det for lovligt efter grundforordningen at beregne eksportprisen på grundlag af den pris, som den første uafhængige køber i Fællesskabet betalte til det datterselskab i Fællesskabet, der er knyttet til den eksporterende virksomhedsgruppe.

- 51 Heraf følger, at Kommissionen med rette beregnede eksportprisen på grundlag af den pris, de tre uafhængige købere betalte til Ishida Europe.
- 52 Herefter må det andet led af anbringendet forkastes.

Tredje led: justeringer efter grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b)

Parternes argumenter

- 53 Subsidiært har sagsøgeren gjort gældende, at institutionerne, forudsat at Ishida Europe antages at have udøvet importmæssige funktioner, alene fra eksportprisen kunne trække omkostningerne og fortjenesten i forbindelse med de nævnte funktioner, ikke det samlede beløb i udgifter og fortjeneste hos Ishida Europe, så meget mere som sidstnævnte delvis virker i selve produktionen.
- 54 Rådet har bemærket, at anvendelsen af grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), kræver, at institutionerne på grundlag af de oplysninger, den pågældende virksomhed har stillet til rådighed for dem, heraf har beregnet eksportprisen under hensyntagen til de omkostninger, det forbundne selskab måtte bære, samt en rimelig fortjenstmargen.

Rettens bemærkninger

- 55 Efter grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), kan Kommissionen, når en part nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at stille sådanne til

rådighed inden for en rimelig frist, træffe foreløbige eller endelige afgørelser på grundlag af de tilgængelige oplysninger.

- 56 Retten fastslår, at sagsøgeren ikke har tilstillet Kommissionen bevisligheder vedrørende omkostninger og fortjenester ved Ishida Europe's importaktiviteter, idet virksomheden ikke har svaret på den »importørblanket«, Kommissionen havde fremsendt, fordi man mente, at Ishida Europe ikke varetog importfunktioner.
- 57 Tillige må Retten udtale, at sagsøgeren ikke har fremlagt bevisligheder for omkostninger og fortjenester ved andre aktiviteter end ved de aktiviteter, som importøren Ishida Europe har haft som produktionsaktiviteter.
- 58 Heraf følger, at institutionerne med rette, i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), på grundlag af de tilgængelige oplysninger beregnede de justeringer, der skulle foretages henset til Ishida Europe's omkostninger og fortjenstmargen, ligesom institutionerne i henhold til samme forordnings artikel 2, stk. 11, med rette foretog en proportional fordeling på omsætningen på grundlag af tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger.
- 59 Herefter kan anbringendets tredje led ikke lægges til grund.

Fjerde led: dobbelt fradrag af visse udgifter afholdt af Ishida Europe

- 60 Sagsøgeren har gjort gældende, at visse af Ishida Europe afholdte udgifter, nemlig udgifterne til eksportforsikring, udgifterne til finansiering af salget samt en udgift på 0,7% svarende til eksportsælgernes løn, blev fratrukket to gange i eksportpri-

sen, første gang ved sammenligningen af eksportprisen med den normale værdi, anden gang ved beregningen af eksportprisen.

a) Dobbelte fradrag af udgifterne til eksportforsikring og udgifterne til finansiering af salget

Parternes argumenter

- 61 Sagsøgeren har gjort gældende, at udgifterne til eksportforsikring og udgifterne til salgsfinansiering afholdt af Ishida Europe blev underkastet et dobbelt fradrag. Da Kommissionen beregnede eksportprisen, fratog den efter grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), samtlige Ishida Europe's udgifter (9,7%). I de pågældende udgifter indgik der imidlertid allerede de udgifter til finansiering af salg og til eksportforsikring, der var afholdt af Ishida Europe, og som allerede var blevet fratrukket i eksportprisen efter grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, da man foretog en sammenligning af eksportprisen med den normale værdi. Denne fejl fremgår af det aktstykke, der indeholder beregningen af dumpingmargenen, og som hidrører fra Kommissionen (bilag 2 til replikken).
- 62 Sagsøgeren hævder, at det dobbelte fradrag af de nævnte udgifter skyldes, at institutionerne anså Ishida Europe for at være eksportør indtil procedurens afslutning, hvorefter de skiftede mening og fratog procentdelen af selskabets udgifter og fortjenstmargenen, idet de nu anså Ishida Europe for importør.
- 63 Rådet har indledningsvis forklaret, at de af sagsøgeren fremlagte dokumenter ikke beviser, at der blev foretaget et dobbelt fradrag af udgifterne til salgsfinansiering og udgifterne til eksportforsikring, eftersom aktstykkerne vedrørende Ishida Europe's bankgebyrer ikke står direkte i forbindelse med salgene, og fordi dokumenterne vedrørende forsikringen ej heller beviser, at Ishida Europe bar de nævnte udgifter. Følgelig indgik de ikke i bogholderiet. Rådet påpeger herefter, at Kommissionen i

sin skrivelse af 28. juni 1993 (bilag IV.4 til stævningen) over for sagsøgeren havde forklaret beregningen af det fradrag for Ishida Europe's generalomkostninger, der var foretaget på grundlag af rubrikken »operation expenses« i Ishida Europe's konti, og denne rubrik indeholder hverken diverse indtægter eller renterne. Da institutionerne fratrak et beløb på 9,7% for generalomkostninger, foretog de derfor ikke noget fradrag med et beløb for udgifter til salgsfinansiering. Efter beregningen af dumpingmargenen var den totale justering for forsikringsudgifter desuden på 0,0001%, hvilket Rådet finder helt ubetydeligt, ligesom beløbet ikke påvirker beregningen og kan ignoreres i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra e).

Rettens bemærkninger

- 64 Retten skal bemærke, at det angivelige dobbelte fradrag for udgifter, som sagsøgeren har gjort gældende, ikke fandt sted ved beregningen af eksportprisen som af sagsøgeren hævdede, men i forbindelse med justeringerne, da man foretog sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen. Således bestemmes det i artikel 2, stk. 9, litra a), i grundforordningen, at sammenligningen skal ske mellem den normale værdi som fastsat i stk. 3-7, i grundforordningens artikel 2, og eksportprisen som fastsat i artiklens stk. 8.
- 65 Desuden må det fastslås, at det aktstykke, som indeholder Kommissionens beregning af dumpingmargenen, viser, at nævnte margin blev beregnet på grundlag af en sammenligning af eksportprisen med den normale værdi, idet eksportprisen blev beregnet og justeret i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), idet man fra den af Ishida Europe fakturerede pris fratrak 9,7% i selskabets omsætning i generalomkostninger og 5% som rimelig fortjenstmargen. For at Kommissionen kunne nå frem til et korrekt grundlag for at sammenligne eksportprisen med den normale værdi, justerede den efter grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, eksportprisen ved at fradrage visse heraf omfattede udgifter, hvori figurerede udgifterne til eksportforsikring og udgifterne til salgsfinansiering.

- 66 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at de justeringer, der foretages i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, adskiller sig fra de justeringer, der foretages ved beregningen af eksportprisen efter samme artikels stk. 8, litra b), såvel i henseende til deres formål som de nærmere betingelser for deres anvendelse. Modsat justeringerne efter stk. 8, som foretages ex officio af institutionerne, foretages justeringerne efter stk. 9 og 10 ikke ex officio, da den part, der anmoder om dem, skal bevise, at de er nødvendige for at sikre, at priserne kan sammenlignes (jf. Domstolens ovennævnte domme i sagen Nachi Fujikoshi Corp. mod Rådet, præmis 31, 32 og 33, i sagen Nippon Seiko mod Rådet, præmis 43, 44 og 45, og i sagen Minebea mod Rådet, præmis 41, 42 og 43).
- 67 I denne sag må det konstateres, at sagsøgeren ikke påberåbte sig det dobbelte fradrag for disse udgifter, før man var nået til replikstadiet, mens sagsøgeren efter grundforordningens artikel 2, stk. 9, litra b), under den administrative procedure dels burde have gjort gældende, at eksportprisen og den normale værdi som beregnet af Kommissionen ikke var sammenlignelige på grund af det påståede dobbelte fradrag i eksportprisen af udgifterne til salgsfinansiering og til eksportforsikring, og dels — for at begrunde sit ønske — burde have fremsat krav om en justering med det sigte at få fjernet det dobbelte fradrag, sagsøgeren gør gældende. Det fremgår af de faktiske forhold og de aktstykker, parterne har vedlagt som bilag til deres forskellige indlæg, at sagsøgeren under den administrative procedure ikke har anmodet om sådanne justeringer. I Kommissionens skrivelser til sagsøgeren af 6. maj 1993 (bilag IV.2 til stævningen), af 28. juni 1993 (bilag IV.4 til stævningen) og af 15. juli 1993 (bilag IV.6 til stævningen) vedlagde den som bilag de forskellige beregninger af den midlertidige og definitive dumpingmargen, der satte sagsøgeren i stand til at opdage og protestere mod det angiveligt dobbelte fradrag, sagsøgeren påberåber sig i replikken. I sine skrivelser af 6. juni 1993 (bilag IV.3 til stævningen) og af 9. juli 1993 (bilag IV.5 til stævningen) har sagsøgeren ikke fremsat indsigelse mod grundlaget for sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen, som Kommissionen foretog, med den begrundelse, at den indeholdt et dobbelt fradrag i eksportprisen, nemlig udgifterne til salgsfinansiering og udgifterne til eksportforsikring. Tilsvarende reagerede sagsøgeren ikke på Kommissionens skrivelse af 15. juli 1993, som Kommissionen havde bilagt beregningen af den endelige dumpingmargen, og i hvilken den oplyste, alene at have taget hensyn til de fradrag, sagsøgeren havde anmodet om.

- 68 Endelig kan Retten ikke give sagsøgeren medhold i, at institutionerne først beregnede eksportprisen ved afslutningen af den administrative procedure, fordi de hele tiden anså Ishida Europe for at være eksportør. Ifølge korrespondancen mellem Kommissionen og sagsøgeren blev Ishida Europe's rolle således drøftet allerede ved undersøgelsesprocedurens begyndelse. Den omstændighed, at Ishida Europe ikke besvarede det »importørspørgeskema«, som Kommissionen havde fremsendt den 7. april 1992, viser, at sagsøgeren var klar over, at der kunne opstå problemer i forbindelse med Ishida Europe's rolle, på trods af, at Kommissionen i sin skrivelse af 21. maj 1992, der ledsagede spørgeskemaet, understregede, at Ishida Europe ikke varetog importørfunktioner og ikke afholdt de udgifter, der normalt bæres af en importør.
- 69 Desuden må det under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgeren ikke under sagen for Retten har været i stand til at bevise, på grundlag af fremlagte fakturaer fra bank- og forsikringsforetagender, hverken den reelle størrelse af udgifterne til eksportforsikring og udgifterne til salgsfinansiering i relation til de varer, som var dumpingens genstand, eller det forhold, at de nævnte udgifter allerede var inkluderet i Ishida Europe's generalomkostninger.
- 70 Dette klagepunkt findes herefter at måtte forkastes.

b) Det dobbelte fradrag på 0,7% for løn til eksportsælgere

Parternes argumenter

- 71 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ved sammenligningen mellem eksportprisen og den normale værdi fra eksportprisen trak 0,7% for lønnen til de sælgere hos Descom, der stod for eksportsalg. Da Descom udelukkende er et produktionselskab, kan de pågældende 0,7% alene svare til lønnen til den person, der stod for den administration af salget hos Ishida Europe. Men da denne løn allerede

var en del af Ishida Europe's generalomkostninger, er den allerede blevet fradraget i eksportprisen ved dennes beregning.

- 72 Rådet har anført, at selv om et fradrag for lønnen til de personer, som udelukkende beskæftigede sig med salget, faktisk fandt sted for at beregne den foreløbige dumpingmargen, viser undersøgelsen af den endelige beregning af dumpingmargenen klart, at der ikke blev foretaget noget fradrag på det grundlag.
- 73 Kommissionen har fremhævet, at den ved sin endelige fastlæggelse af eksportprisen og dumpingmargenen ikke anvendte grundforordningens specifikke bestemmelser om justeringer for løn til sælgerne, hvorfor den ikke på ny foretog fradraget på 0,7% på eksportpriserne, som den havde foretaget ved den indledende udredning af de faktiske omstændigheder. Sagsøgerens argument er derfor uden genstand.

Rettens bemærkninger

- 74 Retten tiltræder det af Kommissionen og Rådet anførte om, at institutionerne ikke foretog et fradrag på 0,7% i eksportprisen for løn til eksportsælgerne, da de sammenlignede den normale værdi og eksportprisen med henblik på beregning af den endelige dumpingmargen. Ganske vist fremgår det af beregningen af den foreløbige dumpingmargen (bilag 1 til svarskriftet), at der blev foretaget et dobbelt fradrag i forbindelse med den midlertidige beregning, men det fremgår af beregningen af den endelige dumpingmargen (bilag 2 til replikken), at et sådant fradrag ikke blev foretaget ved den endelige beregning.

- 75 Da sagsøgeren ikke har været i stand til at føre modbevis, må det konkluderes, at der ikke på ny blev foretaget fradrag på 0,7% ved beregningen af den endelige dumpingmargen.
- 76 Herefter må dette klagepunkt samt anbringendets fjerde led forkastes.
- 77 Det fremgår af de ovenstående betragtninger, at anbringendet må forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om overtrædelse af grundforordningens artikel 2, stk. 9 og stk. 10, litra c), nr. v)

Parternes argumenter

- 78 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne har overtrådt grundforordningens artikel 2, stk. 9 og stk. 10, litra c), nr. v), eftersom de afslog at justere den normale værdi af sagsøgerens varer med lønnen til sælgerne på hjemmemarkedet. Sagsøgeren henviser til, at man under den administrative procedure havde anmodet om en nedsættelse af den normale værdi med 8,25% af salgsomsætningen, hvilket svarede til sælgerlønnen. For at nå frem til dette tal havde sagsøgeren taget posten for lønnen i Dailim's interne bogholderi (sagsøgerens moderselskab, der ejer 50% af det sagsøgende selskab, og som i Korea forestår afsætningen af sagsøgerens varer), rensset posten for direktører og arbejdere, hvorefter man havde divideret tallet med det samlede antal ansatte hos Dailim, og endelig havde man ganget med de 29,6 personer, der var ansat med henblik på salget af handelsvægte. Denne operation gav den samlede gennemsnitlige lønsum for sælgerne. Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen havde nedsat kravet om 8,25% til 2% med den begrundelse, at størrelsen af lønnen til sælgerne dels indeholdt omkostninger til

uddannelse, salgsfremmende foranstaltninger og andre udgifter, som ikke direkte var knyttet til salgsvirksomheden, såsom installation af udstyr og opkrævning af fakturabeløb, dels indeholder udgifter knyttet til salget af andre varer.

- 79 Sagsøgeren erkender, at selskabets sælgere sælger forskellige varer, som det er aftalt at kalde handelsvægte — herunder de elektroniske vægte bestemt til brug i detailhandelen — og som udgør en underpost af den samlede omsætning i Dailim's bogholderi; heroverfor står industrivægtene. Det er imidlertid sagsøgerens opfattelse, at man — ved at dividere den totale omsætning for handelsvægte med det totale antal sælgere beskæftiget med denne varetype, og desuden udelukker lønnen til direktører og arbejdere — når frem til en procent, der ligger meget nær den virkelige løn, som betales til personale, der udelukkende er beskæftiget med det direkte salg af de ovennævnte varer.
- 80 Sagsøgeren erkender også, at selskabets sælgere bruger en ikke ubetydelig tid på bl.a. at besøge potentielle kunder med henblik på at anspore dem til at købe virksomhedens varer, til at oplære kunderne i brugen af de solgte apparater, og til at udarbejde aktivitets- eller salgsrapporter, samt studere konkurrenceforholdene, men sagsøgeren finder, at en sådan salgsfremmende aktivitet udgør en integrerende del af sælgernes arbejde.
- 81 Sagsøgeren gør gældende, at lønomkostningerne, således som de fremgår af virksomhedens regnskab, udelukkende omfatter a) løn, b) bonus, c) socialsikring, d) anden lønindeholdelse og e) pensionsbidrag.
- 82 Det er sagsøgerens opfattelse, at institutionerne fortolker grundforordningens artikel 2, stk. 10, helt urimeligt restriktivt. Anden sætning i artikel 2, stk. 10, litra c), nr. v), der hjemler fradrag for sælgerløn, dvs. løn til personale, som udelukkende er beskæftiget med direkte salg, skal fortolkes i lyset af bestemmelsens første sætning, der hjemler fradrag med et beløb svarende til den provision, der er betalt for de omhandlede salg. Bestemmelsens formål er at ligestille de to former for omkostninger ved salgsaktiviteter, således at der ikke diskrimineres mellem de virksomheder, der sælger deres varer via kommissionærer, og virksomheder, der sælger dem

selv. Institutionerne accepterer altid, at provisioner fradrages, skønt der heri nødvendigvis indgår udgifter til opsøgende virksomhed og uddannelse, eftersom en kommissionær for at kunne sælge nødvendigvis må opsøge kunderne, lade sig uddanne, påse, at betaling finder sted osv. En restriktiv fortolkning af nævnte artikel, således som den fremføres af institutionerne, fører til at forfordele de små virksomheder i forhold til de store i det omfang, hvori kun disse som følge af deres interne organisation er i stand til at afse personale til udelukkende at forestå direkte salg af en given vare og hermed reelt etablere en direkte forbindelse mellem de pågældende salg og disse personer.

- 83 Rådet har fremhævet, at det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 9, litra b), at »berørte parter, som fremsætter krav om, at der foretages justeringer, skal fremlægge bevis for, at sådanne krav er berettigede«. Ifølge Rådet har sagsøgeren i sagen ikke bevist, at det var berettiget at anmode om justering for lønnen til det personale, som udelukkende var beskæftiget med direkte salg. Sagsøgeren har ikke fyldestgørende begrundet en fordeling af lønomkostningerne mellem den del, der er knyttet til ansatte, som udelukkende er beskæftiget med direkte salg, og den del, der er knyttet til de øvrige ansatte, ligesom det ikke ses at være berettiget at fordele omkostningerne mellem den del, som vedrører direkte salg, og den del, der vedrører andre aktiviteter. Rådet gør også gældende, at hvis en sælger er beskæftiget med salget af flere varer, er det nødvendigt at fordele hans aktiviteter mellem disse varer på grundlag af disponible oplysninger, såsom rapporter over kundebesøg, mødekalendere og arbejdssedler (»time-sheets«), hvilket sagsøgeren ikke har været i stand til.
- 84 Rådet gør gældende, at man ikke tog afstand fra princippet om en justering, eftersom der blev indrømmet et fradrag på 2%, men at Rådet som følge af manglende bevisligheder som grundlag måtte anvende udgifterne ved direkte salg, afholdt af andre eksportører.
- 85 Kommissionen har anført, at de oplysninger, den indsamlede under sin undersøgelse, foranledigede den til at antage, at sagsøgeren efter forståelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 9, litra b), ikke havde begrundet sin oprindelige anmodning — som vedrørte et samlet antal på 35,8 ansatte personer og et tilsvarende

beløb på 10,29% af de priser, der praktiseredes over for forhandlerne, og 11,8% af de priser, der praktiseredes over for de endelige købere — så lidt som sagsøgeren har retfærdiggjort sin reviderede anmodning på grundlag af artikel 2, stk. 10, litra c), nr. v). Således blev tallet på 35,8 personer af sagsøgeren nedsat til først 29,6 og herefter til 23,4 personer, og det førstnævnte tal svarede ikke til omkostningerne ved de sælgere, der direkte var knyttet til de pågældende salg, hvilken omkostning var konstateret hos to andre koreanske firmaer, som var impliceret i undersøgelsen; denne omkostning udgjorde kun 1-2% af de salgspriser, der gjaldt på det koreanske marked.

- 86 Hvad angår sagsøgerens hævde af, at Kommissionens fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra c), nr. v), defavoriserer de små virksomheder, der har et stort vareudbud, har Kommissionen fremhævet, at sagsøgeren ikke har anført noget som helst bevis til støtte for det hævdede, og at institutionernes erfaring under antidumpingundersøgelserne hos de store virksomheder vedrørende et meget stort varesortiment viser, at de justeringer, der ønskes for løn til sælgerne, kun meget sjældent overstiger 2% af den normale værdi af den eller de varer, som omfattes.

Rettens bemærkninger

- 87 Det fremgår af fast retspraksis, at de justeringer, der foretages i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, adskiller sig fra de justeringer, der foretages ved beregningen af eksportprisen efter samme artikels stk. 8, litra b), såvel i hensende til deres formål som de nærmere betingelser for deres anvendelse. Modsat justeringerne efter stk. 8, som foretages ex officio af institutionerne, foretages justeringerne efter stk. 9 og 10 ikke ex officio, da den part, der anmoder om dem, skal bevise, at de er nødvendige for at sikre, at priserne kan sammenlignes (jf. Domstolens ovennævnte domme i sagen Nachi Fujikoshi mod Rådet, præmis 31, 32 og 33, i sagen Nippon Seiko mod Rådet, præmis 43, 44 og 45, og i sagen Minebea mod Rådet, præmis 41, 42 og 43).

- 88 Følgelig må det undersøges, om sagsøgeren i dette tilfælde har været i stand til at bevise, at en del af den samlede omkostning for sælgerløn, der ligger over 2% af salgsomsætningen, kan antages at være direkte forbundet med salgene.
- 89 Retten finder ikke at kunne tiltræde sagsøgerens beregning, hvorefter man — ved at dividere den totale omsætning for handelsvægte med det samlede antal sælgere for denne varetype og ved herefter at udelukke lønnen til direktører og arbejdere — opnår en procent, der ligger meget tæt på det reelle volumen for løn til personale, som udelukkende er beskæftiget med direkte salg af de ovennævnte varer. Selv om denne beregning allerede muliggør en udelukkelse af en del af udgifterne til sælgerløn ved at fjerne andre varer end handelsvægte, såsom industrivægte, giver beregningen ikke mulighed for at fastsætte de omkostninger, som direkte er knyttet til salget af NOVA-varen, der er genstand for antidumpingtolden, eftersom der stadig under posten »handelsvægte« findes andre varer. Desuden har sagsøgeren ikke bestridt Kommissionens udtalelse om, at NOVA-modellen var en enkel model, som ikke kunne videreudvikles. En sådan model kræver også forholdsmæssigt mindre arbejde med henblik på salg end de øvrige modeller, der er mere komplekse eller under udvikling.
- 90 Med hensyn til argumentet om, at den virksomhed hos sælgerne, der består i at besøge potentielle kunder med henblik på at anspore dem til at købe virksomhedens varer, oplære kunderne i brugen af de solgte apparater og udarbejde arbejds- eller salgsrapporter, er en integrerende del af sælgerarbejdet, er det tilstrækkeligt at henvise til dels, at artikel 2, stk. 9 og 10, almindeligvis ikke giver mulighed for justering herfor, dels at det fremgår af Domstolens praksis (dom af 10.3.1992, sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s.1335, præmis 24-30), at rejse-, kommunikations-, reklame-, salgsfremstøds-, salgs- og repræsentationsudgifter ikke kan antages at hænge direkte sammen med salgene efter forståelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra c), og begrunde en justering nedad af den normale værdi.
- 91 Det er Rettens opfattelse, at den omstændighed, at lønposten på sagsøgerens regnskab ikke henviser til omkostningerne ved uddannelse eller salgsfremstød, ikke er et bevis for, at sælgerne ikke beskæftiger sig hermed, så meget mere som sagsøge-

ren hævder, at denne form for beskæftigelse er en integrerende del af deres arbejde. Som følge heraf indgår lønnen for denne beskæftigelse i posten »løn« i regnskabet.

- 92 Under disse omstændigheder finder Retten, at Kommissionen retmæssigt kunne afkræve sagsøgeren bevis for, at lønomkostningerne stod i forbindelse med salget af den omtvistede vare. Henset til de aktstykker, som er blevet fremlagt, og de drøftelser, der har fundet sted under den administrative procedure, fastslår Retten, at sagsøgeren ikke har været i stand til at godtgøre, at den justering, som ønskedes for løn, opfyldte betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra c), nr. v). Følgelig kan sagsøgeren ikke foreholde Kommissionen, at den ikke har imødekommet anmodningen om justering.
- 93 Hvad angår argumentet om, at institutionernes fortolkning af artikel 2, stk. 10, litra c), nr. v), fører til at defavorisere de virksomheder, som selv forestår afsætningen af deres varer, i forhold til dem, der anvender kommissionærer, må det bemærkes, at institutionerne blot strengt gennemførte indholdet af denne bestemmelse. Heri foretages der en klar sondring i relation til justeringer afledt af salgsomkostningerne mellem det tilfælde, hvor der betales provision, og det tilfælde, hvor der foreligger lønnet personale, og den giver i det andet tilfælde kun mulighed for justering for det lønbeløb, der svarer til beskæftigelse med direkte salg. Som Rådet med rette udtaler, betales kommissionæren for at have solgt, og hans løn er derfor en udgift ved direkte salg. Derimod gageres den sælger, der er lønmodtager, ikke med provision, hvorfor det er nødvendigt med andre midler at fastslå, om han alene er beskæftiget med salg.
- 94 Heraf følger, at Kommissionens fradrag på 2% ikke var i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10.
- 95 Det fremgår af det ovenstående, at dette anbringende må forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til kontradiktion

Parternes argumenter

96 I replikken har sagsøgeren gjort gældende, at institutionerne har tilsidesat deres pligt til at udvise god forvaltningsskik og pligten til at give sagsøgeren adgang til kontradiktion. Sagsøgeren henviser herved til, at man ikke meddelte sagsøgeren afslaget på justeringer for sælgerløn efter grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, på undersøgelsestidspunktet, dvs. i så god tid, at sagsøgeren kunne fremlægge oplysninger som begrundelse for justeringsanmodningen, ligesom institutionerne ikke tilstillede sagsøgeren et referat af undersøgelsen. Ifølge sagsøgeren kræver beskyttelsen af kontradiktionsretten, at der efter hver undersøgelse udarbejdes et referat af undersøgelsen, som ikke blot sammenfatter de forhold, der er blevet undersøgt, men også de forhold, som efter undersøgernes opfattelse foreligger utilstrækkeligt oplyst. Det er således uantageligt, at en virksomhed først, som i denne sag, ved læsningen af svarskriftet kommer til kundskab om, at dets justeringsanmodning er blevet bedømt som suspekt med den begrundelse, at det fradrag, der var fremsat anmodning om, var højere for selskabets forhandlere end for det direkte salg til varens forbrugere. Hvis sagsøgeren var blevet oplyst om nævnte begrundelse før vedtagelsen af den omtvistede forordning, havde sagsøgeren svaret, at alle sagsøgerens endelige købere, som Kommissionen har kunnet fastslå, var etableret i Seoul, og at et minimum af sælgere under disse omstændigheder kunne dække et maksimum af købere. Til gengæld er sagsøgerens forhandlere spredt ud over hele Korea, hvorfor man derfra med samme omsætning måtte have et større antal til rådighed for at dække provinsen. Sagsøgeren konkluderer, at institutionerne har udvist dårlig forvaltningsskik og tilsidesat kontradiktionsretten, hvilket har medført en krænkelse af grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10.

97 Rådet har bemærket, at der her foreligger et nyt anbringende, som sagsøgeren har fremlagt på replikstadiet, og som derfor ikke kan påkendes. Rådet tilføjer, at der på fællesskabslovgivningens nuværende stadi ikke består nogen pligt til at udarbejde et referat efter hver undersøgelse i forbindelse med en administrativ procedure. Rådet fremhæver, at undersøgelsens formål er at kontrollere de svar, parterne har givet i de afgivne spørgeskemaer, og det standpunkt, Kommissionen indtager i relation til de nævnte oplysninger, er genstanden for den meddelelse, der omtales i grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra b), at med henblik på at sikre overholdelsen af kontradiktionsretten. Ved fremsendelsen af sin skrivelse af 6. maj 1993 opfyldte Kommissionen sin pligt ifølge nævnte bestemmelse og satte sagsøgeren i stand til at fremsætte sine bemærkninger som sket i sagsøgerens skrivelse af 6. juni

1993, hvori der ikke klagedes over, at der ikke forelå noget referat af undersøgelsen. Sagsøgeren er derfor afskåret fra at fremsætte klagen i replikken.

Retten bemærkninger

- 98 Retten bemærker, at en stævning skal indeholde en kort fremstilling af de påberåbte søgsmålsgrunde, jf. artikel 19, stk. 1, i EØF-statutten for Domstolen, som finder anvendelse i sager ved Retten i medfør af nævnte stats artikel 46, stk. 1, samt artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement. Ligeledes fremgår det af artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, at det er forbudt at fremsætte nye anbringender under sagen, medmindre anbringenderne støttes på faktiske og retlige forhold, der er kommet frem under sagens behandling. Konkret må det fastslås, at sagsøgeren først på replikstadiet har fremsat nærværende anbringende, som ikke er fremsat i stævningen, og at det derfor må afvises som for sent fremsat (jf. Domstolens dom af 5.3.1991, sag C-330/88, Grifoni mod Euratom, Sml. I, s. 1045, præmis 18, og Rettens dom af 18.11.1992, sag T-16/91, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2417, præmis 130 og 131). Retten finder imidlertid, at retsbeskyttelseshensyn tilsiger, at der bør foretages en gennemgang af realiteten i anbringendet.
- 99 Det må hermed, som af Rådet med rette hævdede, fremhæves, at grundforordningen ikke indeholder nogen pligt til at udarbejde et referat efter hver enkelt undersøgelse i forbindelse med en administrativ procedure. Det hedder således i forordningens artikel 7, stk. 4, litra b), at eksportører og importører af den vare, der er omfattet af undersøgelsen, kan anmode om at blive underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale pålæggelse af endelig told. Ifølge samme stykke, litra c), nr. ii), kan oplysninger enten gives mundtligt eller skriftligt, afhængigt af hvad Kommissionen skønner hensigtsmæssigt.
- 100 Retten finder tillige, at sagsøgeren ikke kan hævde, at det manglende referat har afskåret selskabet fra at forelægge Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, om dets anmodning om justeringer var berettiget. Retten skal

således fastslå, at Kommissionen i sin skrivelse af 6. maj 1993 (bilag IV.2 til stævningen) tilstillede sagsøgeren de oplysninger, som der henvises til i grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra b) og c). Det hedder i skrivelsen: »Hereunder follows, pursuant to Article 7(4)(b) and (c) of Council Regulation (EEC) N° 2423/88 of 11 July 1988, the essential facts and considerations concerning dumping and injury calculations ...«, og følgende fremhæves: »Costs for salesmen salaries include expenses for training, promotion and other, not directly sales related expenditures. Also the salesmen, as proved during inspection, are selling other products not linked to REWS and performing other activities like collecting cheques or installing equipments ... A claim of 10,29% respectively 8,11% for salesmen salaries can therefore not be accepted as a reliable indication of expenses directly linked to REWS sales. In these circumstances, a 2% allowance for salesmen charges is estimated reasonable.«

- 101 Det bemærkes endvidere, at Kommissionen i en anden skrivelse af 28. juni 1993 (bilag IV.4 til stævningen) lod sagsøgeren vide følgende: »The Commission's services cannot accept the arguments developed by the company in its comments to the disclosure [Kommissionens skrivelse af 6.5.1993]. The staff concerned is partly engaged in REWS sales and partly involved in activities concerning other products. Furthermore, a considerable part of the salarial costs for which allowances are claimed relate to administrative and promotional activities (jf. bilag 27) considered

to be general overheads which do not affect price comparability«. Kommissionen fastslog tillige: »The company was not in a position to link the costs directly to the individual sales transactions«. Desuden viser udviklingen i sagsøgerens anmodning om justeringer (først om 35,8% for sælgere, herefter om 29,6% og endelig 23,4%) samt udelukkelsen af visse varer (såsom industrivægte), at Kommissionen og sagsøgeren ved undersøgelsen på stedet drøftede de nævnte justeringer.

- 102 Det fremgår generelt af de ovenstående bemærkninger, at sagsøgeren under den administrative procedure fik lejlighed til at kende de grunde, der var afgørende for, at Kommissionen ville afslå sagsøgerens anmodning om justeringer. Følgelig må det konkluderes, at det manglende referat af undersøgelsen, som viser Kommissionens hensigt om at afslå sagsøgerens anmodning om justeringer, ikke er en krænkelse af sagsøgerens ret til kontradiktion.
- 103 Følgelig må dette anbringende forkastes.

Fjerde anbringende om overtrædelse af grundforordningens artikel 7, stk. 4

Parternes argumenter

- 104 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har overtrådt grundforordningens artikel 7, stk. 4, ved at afslå at underrette selskabet om visse forhold af væsentlig betydning for varetagelsen af dets rettigheder. I Domstolens dom af 20. marts 1985, sag 264/82, Timex mod Rådet og Kommissionen (Sml. s. 849), pålagde Domstolen Kommissionen at fremlægge de elementer, der kunne sætte eksportørerne i

stand til rettidigt at varetage deres interesser. I sin dom af 27. juni 1991, sag C-49/88, Al-Jubail (Sml. I, s. 3187), antog Domstolen, at institutionerne for at overholde deres oplysningspligt skal udvise al mulig omhu for — for så vidt det er foreneligt med forretningshemmeligheden — at meddele de berørte virksomheder de fornødne, nyttige oplysninger til varetagelse af deres interesser, og de skal, i givet fald af egen drift, vælge en passende måde at give oplysningerne på, og de berørte virksomheder skal under alle omstændigheder under den administrative procedure have haft mulighed for effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade.

105 Det er nu sagsøgerens påstand, at Kommissionen i denne sag konkret genbenyttede oplysningerne fra en foregående procedure vedrørende eksporten af vægte med oprindelse i Japan, bl.a. hvad angår målprisen. Under denne procedure skal Ishida Japan, sagsøgerens moderselskab, have anmodet Kommissionen om at få tilstillet de nævnte oplysninger, men Kommissionen svarede angiveligt ikke på ansøgningen på tilfredsstillende måde. Sagsøgeren bemærker, at institutionerne under nærværende procedure ikke underrettede selskabet om de væsentlige oplysninger, de havde genbenyttet fra proceduren vedrørende Japan, og at selskabet, såfremt det havde kendt sin egen teoretiske videresalgsmargen og især klagernes målpriser, mærkbart havde kunnet reducere det prisunderbud, der til slut blev lagt til grund.

106 Sagsøgeren kan erkende at være blevet underrettet om, at Kommissionen for at beregne målprisen i nærværende sag anvendte den samme metode og de samme oplysninger som dem, den anvendte i proceduren vedrørende Japan, ligesom sagsøgeren kan erkende at have accepteret denne fremgangsmåde. Imidlertid finder sagsøgeren sig berettiget til i sagen her på ny at fremsætte de argumenter, som Ishida Japan havde udviklet under proceduren vedrørende Japan. I så henseende minder sagsøgeren om indholdet af brevvekslingen mellem Ishida Japan og Kommissionen under proceduren vedrørende Japan.

- 107 Rådet har gjort gældende, at dette anbringende er uden grundlag, fordi sagsøgeren under sagen ikke har anmodet om at få underretning om oplysningerne vedrørende beregningen af målprisen, der var foretaget under proceduren vedrørende Japan, og fordi sagsøgeren end ikke oplyste, at man ville gentage de argumenter, Ishida Japan fremsatte under den pågældende procedure. De faktisk foreliggende omstændigheder beviser, at det efter Kommissionens skrivelse af 6. maj 1993 klart kom frem for sagsøgeren, at størrelsen af antidumpingtolden ville blive fastlagt på grundlag af dumpingmargenen og ikke på grundlag af skademargenen, eftersom dumpingmargenen (29,08%), var mindre end skademargenen (på 45%), hvorimod situationen var den omvendte i proceduren vedrørende Japan. Ifølge Rådet var det derfor mere interessant for sagsøgeren at drøfte beregningen af dumpingmargenen end beregningen af skademargenen. Brevvekslingen mellem sagsøgeren og Kommissionen bestyrker det faktum, at sagsøgeren ikke længere ville drøfte spørgsmålet om prisunderbud og målpriser, eftersom selskabets dumpingmargen lå under skademargenen.
- 108 Subsidiært har Rådet fremlagt den opfattelse, at de oplysninger, Kommissionen forelagde Ishida Japan, satte dette selskab i stand til at varetage sine interesser under proceduren vedrørende Japan.
- 109 Kommissionen har oplyst, at sagsøgerne under nærværende procedure på intet tidspunkt har fundet det nyttigt eller nødvendigt at indgive en anmodning om underretning som den, sagsøgeren havde fremsat under proceduren vedrørende Japan.
- 110 Kommissionen bemærker, at den i den midlertidige forordning (betragtning 55) og i sit »disclosure letter« af 6. maj 1993 angav, at antidumpingtolden blev beregnet på grundlag af dumpingmargenen, idet skademargenen oversteg førstnævnte, og at sagsøgeren ikke tog nogen som helst forbehold i sit svar den 6. juni 1993. Kommissionen fremhæver, at det først var i sagsøgerens skrivelse af 9. juli 1993, altså mere end to måneder efter ikrafttrædelsen af den midlertidige forordning og Kommissionens fremsendelse af sit »disclosure letter« af 6. maj 1993, at selskabet udviklede det argument, at den metode til beregning af skaden, der var blevet anvendt

med henblik på fastsættelsen af antidumpingtolden, ikke burde anvendes i sagsøgerens tilfælde som følge af karakteren af selskabets eksport (én eneste model), hvilket ifølge Kommissionen forudsætter, at sagsøgeren havde godkendt rigtigheden af den skademargen, Kommissionen havde beregnet på grundlag af prisunderbuddet (mere end 45%).

- 111 Kommissionen konkluderer, at grundforordningens artikel 7, stk. 4, ikke er blevet overtrådt, da sagsøgeren på intet tidspunkt under proceduren har fundet det nyttigt eller nødvendigt i medfør af nævnte forordnings artikel 7, stk. 4, litra c), nr. i), at anmode om præcise oplysninger vedrørende beregningen af den skademargen, der blev benyttet som grundlag for fastsættelsen af den midlertidige og endelige antidumpingtold.

Rettens bemærkninger

- 112 Retten skal først fastslå, at det er med sagsøgerens samtykke — hvilket selskabet erkender i stævningen — at Kommissionen i nærværende procedure anvendte den samme metode og de samme oplysninger som dem, der var blevet anvendt under proceduren vedrørende Japan med henblik på at beregne målprisen.
- 113 Det må herefter fremhæves, at sagsøgeren som anført af Rådet og Kommissionen ikke under sagsbehandlingen har anmodet om, at man tilstillede selskabet det grundlag, der var afgørende for beregningen af målprisen under proceduren vedrørende Japan, hvorved sagsøgeren end ikke har oplyst, at man ville gentage Ishida Japan's argumenter under proceduren vedrørende Japan.
- 114 Det må desuden fastslås, at den midlertidige forordning præciserer, at det af de undersøgelser, Kommissionen foretog hvad angår skadesfaktorerne »fremgik ... at der var tale om underbud, som for alle selskaber oversteg 20%, og for den koreanske eksportør, som havde den højeste dumpingmargen, konstateredes der underbud på 30%« (der er tale om Descom, betragtning 33 in fine), ligesom eksistensen

af underbuddet og beløbenes størrelse blev klargjort ved »en sammenligning mellem priserne på repræsentative modeller, der markedsførtes af EF-erhvervsgrenen, og priserne på dermed sammenlignelige modeller for de pågældende eksportører på grundlag af salg i samme handelsled (priserne ved salg til uafhængige engrosvirksomheder eller forhandlere) for de vigtigste EF-markeder i undersøgelsesperioden«, uden at der toges hensyn til tekniske forskelle mellem de sammenlignede modeller (betragtning 33); i forordningen hedder det videre, at da skadetærsklen overstiger dumpingmargenen, beregnede Kommissionen den midlertidige antidumpingtold på grundlag af den fastslåede dumpingmargen (betragtning 55); endelig fremgår det, at der blev fastsat en frist på en måned for, at parterne kunne tilkendegive deres synspunkter vedrørende de endelige konklusioner, der var foreløbige og kunne tages op til yderligere undersøgelse (betragtning 58).

- 115 Retten skal ligeledes fastslå, at Kommissionen i sit »disclosure letter« af 6. maj 1993 over for sagsøgeren oplyste, at sammenligningen af prisen på de simple modeller, fremstillet af fællesskabsproducenterne, med prisen på sagsøgerens, hermed sammenlignelige model — hvilken sammenligning var blevet foretaget på samme handelstrin — viste et prisunderbud på over 45%, at Kommissionen havde til hensigt at foreslå pålæggelse af en antidumpingtold på 29% svarende til den konstaterede dumpingmargen, og at Kommissionen, såfremt der ikke skriftligt blev fremsat indsigelse, ville betragte de faktiske omstændigheder og overvejelser, der fremgår af skrivelsen, som godkendt af sagsøgeren.
- 116 Denne situation gav ikke sagsøgeren nogen anledning til i sin svarskrivelse af 6. juni 1993 at tage noget forbehold vedrørende Kommissionens hensigt om at foreslå pålæggelse af en endelig antidumpingtold beregnet på grundlag af Descom's dumpingmargen. Sagsøgeren tog heller ikke noget forbehold vedrørende rigtigheden af de faktiske omstændigheder og betragtninger, som bærer denne fremgangsmåde (tab for EF-erhvervsgrenen, beregningsgrundlag for underbud, beregning af en underbudstærskel på over 45%, oplysning af, at skademargenen, der var beregnet ud fra en sammenligning mellem målpriser, uundgåeligt ville overstige den margen, der var beregnet på grundlag af sammenligningen mellem de praktiserede priser), ligesom sagsøgeren end ikke fremsatte anmodning om at få tilstillet yderligere oplysninger herom.

- 117 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at kontradiktionsprincippet er overholdt, når den pågældende virksomhed under den administrative procedure har haft mulighed for at give udtryk for sin stillingtagen til, om de fremførte faktiske forhold og andre omstændigheder virkelig foreligger (jf. f.eks. dom af 13.2.1979, sag 85/76, Hoffman-La Roche mod Kommissionen, Sml. s. 461, præmis 11, og ovennævnte dom i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 109 og 110).
- 118 Det må følgelig fastslås, at sagsøgeren ikke kan hævde, at retten til kontradiktion blev tilsidesat under nærværende procedure, eftersom selskabet ikke under denne anmodede om at få tilstillet oplysningerne vedrørende beregningen af målprisen, der fandt sted under proceduren vedrørende Japan, og eftersom selskabet ikke fremsatte indsigelse mod de af Kommissionen fremlagte oplysninger.
- 119 Retten fastslår, at sagsøgeren i sin skrivelse af 9. juli 1993 og i retsmødet gjorde gældende, at kernen i anbringendet var det forhold, at den af Kommissionen anvendte beregningsmetode ikke kunne finde anvendelse i selskabets tilfælde, fordi den kun sælger en enkelt vare. Ifølge sagsøgeren skulle denne metode ikke være korrekt, undtagen i tilfælde, hvor eksportørerne eller producenterne eksporterer flere varer til Fællesskabet og hermed kan udligne dumpingmargenen fra den ene vare til den anden, således som det var tilfældet i forbindelse med proceduren vedrørende Japan.
- 120 Hertil finder Retten at måtte bemærke, at sagsøgeren i stævningen erkender, at man ikke modsatte sig Kommissionens anvendelse i denne sag af den beregningsmetode, den havde anvendt i proceduren vedrørende Japan, skønt selskabet var bekendt med, allerede ved procedurens indledning, at beregningsmetoden alene angik en enkelt model. Da sagsøgeren desuden var i stand til at sammenligne sin NOVA-model med hver af de »enkle« modeller opført i den liste over modeller, der blev tilstillet Ishida Japan under proceduren vedrørende Japan, kunne selskabet have

fremsat dette argument allerede ved procedurens begyndelse i stedet for at afvente, at Kommissionen ved procedurens afslutning fastslog, at dumpingmargenen lå under skademargenen. Følgelig må sagsøgerens argument forkastes.

- 121 Desuden finder Retten, at sagsøgeren ikke kan hævde, at selskabet, såfremt det behørigt havde modtaget oplysning om klagerens målpris, havde kunnet nedsætte den skademargen, der blev sat i forbindelse med selskabets import, væsentligt under dumpingmargenen, således som man havde gjort under proceduren vedrørende Japan. For det første har Retten jo fastslået, at sagsøgeren ikke kan klage over ikke at have modtaget tilstrækkelige oplysninger fra Kommissionens side, og for det andet må det fastslås, at proceduren vedrørende Japan, som sagsøgeren har udtalt i retsmødet, tog sigte på forskellige modeller, som Ishida Japan eksporterede til Fællesskabet, mens nærværende procedure alene angår en enkelt vare for sagsøgerens vedkommende, nemlig NOVA-modellen. Eksistensen af en hel række eksporterede modeller indebærer jo, at et meget større antal faktorer skal tages i betragtning for at kunne beregne skademargenen, hvilket gør beregningerne mere indviklede med den følge, at mulighederne for at foretage justeringer i beregningerne bliver større. Retten finder derfor, at når Ishida Japan i proceduren vedrørende Japan på grundlag af Kommissionens oplysninger blev sat i stand til at bevise over for Kommissionen, at der forelå en mere reduceret skademargen, kunne Descom så meget desto mere have gjort det samme under nærværende procedure. Dette klagepunkt må således forkastes.

- 122 Hvad endelig angår argumentet om en angivelig krænkelse af kontradiktionsretten under proceduren vedrørende Japan må det bemærkes, at relevansen af et sådant anbringende, der hviler på faktorer, som er proceduren her helt uvedkommende, forudsætter, at sagsøgeren godtgør, at der foreligger en forbindelse mellem disse forhold og proceduren, som førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning. Den eneste måde at bevise, at en sådan forbindelse forelå, ville have været at anmode Kommissionen om under nærværende procedure at tilstille sagsøgeren de samme oplysninger som dem, selskabet havde anmodet om under proceduren vedrørende Japan. Da en sådan anmodning ikke blev fremsat, er omstændighederne ved proceduren vedrørende Japan uvedkommende for den for Retten verserende sag.

- 123 Dette anbringende må herefter forkastes.
- 124 Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at sagsøgte i det hele vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 125 Efter procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og da Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, pålægges det sagsøgeren at betale Rådets omkostninger. Efter reglementets artikel 87, stk. 4, bærer Kommissionen, der har interveneret i sagen, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

1) Rådet frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sine egne og Rådets omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Lenaerts

Schintgen

García-Valdecasas

Bellamy

Lindh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. september 1995.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitssekretær

Afdelingsformand